

podkladu mimosměnečného. Aby na nabyvatele směny přešla také práva z tohoto právního podkladu, bylo třeba zvláštního nabývacího důvodu. Toho tu není. Jinak stačí poukázat ke správným a zcela přiléhavým důvodům napadeného rozsudku, které dovoláním nebyly vráceny.

Čís. 10598.

Exekuce na platy zaměstnanců (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Při osobách ne trvale zaměstnaných (při sezonních dělnících) nelze přípustnost exekuce posuzovati podle platebních lhůt, v nichž dlužník bere plat nebo mzdu. Rozhoduje celkový roční příjem.

(Rozh. ze dne 6. března 1931, R I 26/31.)

Vymáhajícímu věřiteli byla k vydobytí peněžité pohledávky povolena proti dlužníkům Janu a Josefě H-ovým exekuce zabavením třetiny mzdy, příslušející dlužníkům jako dělníkům zaměstnaným u cihlářské firmy s tím, že má dlužníkům zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč. Dlužníci navrhli, by povolená exekuce byla zrušena podle § 39 čís. 2 ex. ř., ježto její povolení odporuje zákonu, ana ve skutečnosti mzda Jana H-a činila v minulém roce asi 3.600 Kč, mzda Josefy H-ové rovněž tolik, ani pracují v cihlářských závodech vždy jen v sezoně od 1. května do 30. září a mzda se řídí počtem vyrobených cihel. Soud prvního stolu návrhu vyhověl a exekuci zrušil, maje na základě potvrzení cihlářských závodů za prokázáno, že jde o sezonní mzdu, obmezenou na měsíce květen až září, kterou jest ve smyslu zákona rozvrhnouti na celý rok k posouzení existenčního minima, kterážto mzda nedosahuje na osobu ani 6.000 Kč, jež i podle návrhu vymáhajícího věřitele měly zůstatí prosté exekuce. Rekursní soud zamítl návrh dlužníků na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. Důvody: Podle § 1 zákona čís. 314/1920 může ze služebních platů osob zaměstnaných v jakýchkoliv službách býti exekucí zabavena jen jedna třetina, vždy však tak, že dlužníku musí zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč. Vymáhající strana exekuční návrh správně podle tohoto usnesení podala. V souzeném případě jest, ano z dopisu cihlářských závodů jest zřejmo, že povinní pracují jen za sezony, od 1. května do konce září, řešiti jen otázku, zda mzdu za sezonní dobu jest rozvrhnouti na celý rok k posouzení existenčního minima 6.000 Kč, jak učinil první soudce, či zda rozhodným jest jen, jakou mzdu povinná strana ve lhůtách, kdy se mzda vyplácí, pobírá a zda tento peníz přesahuje o sobě bez ohledu na celkový roční příjem, i když se v některých měsících nepracuje, výši existenčního minima, připadajícího na dotyčnou dobu. Rekursní soud má za to, že tato druhá možnost jest směrodatná, což plyne z toho, že zákon nepředpokládá stálý roční příjem, nýbrž mluví výslovně o mzdách týdenních, denních atd. Podle toho to, co u každého povinného převyšuje

měsíčně 500 Kč a také nečiní více, než třetinu mzdy, podléhá exekuci. Oba povinní, jak z dopisu cihlářských závodů patrno, vydělali za květen 1930 1.546 Kč a za dobu od 1. do 21. června 1930 1.082 Kč, tedy více než po 1.000 Kč a podléhá proto, což více jest, exekučnímu zabavení. Nebylo proto lze návrhu povinných na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. vyhověti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle § 1 odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. může ze služebních platů osob zaměstnaných ve službách veřejných nebo soukromých jakéhokoliv druhu, zejména také z mezd týdenních a denních býti exekucí zabavena nebo zajištěna jen jedna třetina, vždy však tak, že musí zůstat dlužníku volným roční příjem 6.000 Kč. Tento zákon byl vydán ve prospěch dlužníka, účelem jeho jest, by stanovené existenční minimum bylo dlužníku pro vydržování rodiny za všech okolností zachováno, by nebylo exekucí zasaženo. Názor projevenému v napadeném usnesení, že při osobách ne stále zaměstnaných — jde o sezonní dělníky — sluší přípustnost exekuce posuzovati podle platebních lhůt, v nichž dlužník plat nebo mzdu bere a, pokud tyto jeho příjmy přesahují poměrnou část ze 6.000 Kč, na platební lhůtu připadající, lze je exekučně zabavit, nelze přisvědčiti, neboť názor ten odporuje duchu a účelu zákona, a takovým postupem zaměstnanec snadno by mohl přijíti alespoň částečně o výhody zákonem mu poskytnuté. Nemá-li sezonní dělník jiný příjem, než co vydělá v sezoně, musí si vydání v měsících, kdy pracuje, zařídit tak, by mu zbylo na měsíce, kdy bude bez práce, bez výdělku. Jest vycházeti ze zjištění soudu první stolice, jež nebylo vymáhající věřitelkou v rekursu napadeno, že celková mzda Jana a Josefy H-ových u cihlářských závodů u každého z nich ani v roce 1930 nedosahuje 6.000 Kč. Že povinní mají kromě toho ještě jiný příjem na mzdě, nebylo vymáhající věřitelkou ve vyjádření o návrhu povinných na zrušení exekuce tvrzeno, a také v rozsudku vychází vymáhající věřitelka jen z jediného jejich příjmu u cihlářských závodů.

Čís. 10599.

Zákon ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n., o užití dopravních cest a nemovitostí pro telegrafy.

Povinnost uvědomiti telegrafní správu o zamýšlených pracích na nemovitosti má jen vlastník nebo uživatel nemovitosti, nikoliv ten, kdo nakládá s nemovitostí jen fakticky (podnikatel).

(Rozh. ze dne 6. března 1931, R I 34/31.)

Československý stát domáhal se na žalované firmě náhrady škody, ježto zaměstnanci poškodili při stavbě vodovodu kabel telefonního ve-